

RUTH AHLSTRAND

EN LITEN
MARTYR

SVENSKA ALLIANSMISSIONENS FÖRLAG
JÖNKÖPING

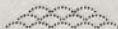
RUTH AHLSTRAND

EN LITEN
MARTYR

SVENSKA ALLIANSMISSIONENS FÖRLAG
JÖNKÖPING

"Dessa äro de, som komma ur
den stora bedrövelsen, och som
hava tvagit sina kläder och gjort
dem vita i Lammets blod."

"Lammet, som står mitt för
tronen, skall vara deras herde och
leda dem till livets vattenkällor,
och Gud skall avtorka alla tårar
från deras ögon."

Uppb. 7: 14, 17.

FÖRORD.

Berättelsen om Georg Ahlstrands korta liv, tillägnad "Sveriges söndagsskolbarn", har tvenne gånger förut utgivits i broschyrform på svenska och har också blivit översatt och tryckt i England och Amerika samt på tyska och danska språken. Då den nu åter utsändes, något ändrad, är det under bön till Gud, att den måtte bli till välsignelse och om möjligt verka som ett "giv akt" till frälsning även för en senare generation i vårt av Gud så rikt benådade land. Ja, måtte det om denne unge martyrs liv och död kunna sägas såsom om Abel:

"Han talar ännu, fastän han är död."

Stegeborg i september 1929.

Ruth och Gustaf Ahlstrand.

Förord till den engelska upplagan.

Georg Ahlstrand var mycket avhållen av Dr. Cecil Robertson, en medlem av min församling, som önskade att denna levnadsteckning skulle tryckas. De ha nu träffats däruppe.

Vi läsa om huru Lammet, stående på Sions berg, är omgivet av en stor och lycklig skara, som ehuru född på jorden hade tagits därifrån, innan den befläckats av världens synd. I deras mun var ingen lögn, på deras kropp ingen vank! De voro köpta ifrån människorna till att vara en förstling åt Gud och åt Lammet.

I denna välsignade härskara är Georg innönstrad. Tio rena och sköna år, väl icke utan sorg och ensamhet, och sedan eldsvagnen som förde honom i Guds sköte!

Hans tid var just tillräckligt lång för att det skulle vara möjligt för honom att uppskatta himmelen, emedan han erfarit något av tårar och smärta, av sorg och suckar, av synd, såsom en liten pilt kan känna den, och av Försonarens fullkomnade verk. För evigt skall denna korta erfarenhet av vår dödlighet förhöja glansen av hans oförgångliga och ovanskliga härlighet.

Varför detta lilla liv skulle behöva offras, förstå vi ej ännu. Det är tillräckligt för oss att säga: "Ja Fader, ty så har varit behagligt för Dig." Och dock torde vi kunna skönja tecken till att mycken frukt skall komma från detta lilla sädeskorn, som fallit i jorden och dött. Det kan ej bli alla allena, det måste bära mycken frukt; och sedan när det sås om och om

igen, med den oavbrutna fortplantningen av gudomlig livskraft, skall det mer än uppväga detta offer av föräldrarna och deras barn. Allteftersom denna lilla bok går ut på sin mission, kunna vi endast bedja och tro, att den skall uppväcka en stor skara av gossar att överlämna sig själva åt Mästaren för Hans tjänst, som är tjänande för mänskligheten, antingen genom liv eller genom död.

Den gode Herdens lilla lamm står nu i dörröppningen för att välkomna, ej endast far och mor, utan många andra, som genom hans vittnesbörd om Jesu kärlek slutligen skola samlas i de eviga boningarna.

F. B. Meyer.

en vilotid i Sverige och Amerika på nytt stå i begrepp att, missionär Gustaf Ahlstrand för femte eller sjätte och hans maka för fjärde gången, återvända till sitt missionsverk i Kina, för vilket de redan för mera än 18 år sedan fått offra sin älskade Georg, som var deras enda barn.

Jönköping i mars 1930.

K. A. Rundbäck.

Ordf. i Svenska Alliansmissionen.

Förord till den svenska upplagan.

En olycksdiger natt i oktober 1911, det stora revolutions- året i Kina, omringade en blodtörstig pöbelhop Skandinaviska Alliansmissionens från Amerika skola för missionärernas barn i staden Sian. En av skolans lärare, en missionärsfru med hennes två minderåriga döttrar samt fyra andra barn, där- ibland den tioårige Georg Ahlstrand, fingo giva sina liv.

Några dagar förut där i skolan hade Gués Ande på ett sär- skilt mäktigt sätt rört vid barnens hjärtan, och även den lille Georg hade gripits av detta och på barnavis överlämnat sitt unga liv åt Herren.

Den smärtsamma händelsen med dessa grymma mord upp- väckte, där den genom telegrafan snart blev känd, både i Amerika och i Sverige sorg och förstämning i många hem och i många missionskretsar.

Föreliggande lilla gripande teckning av martyrgossen Georgs korta levnad bringar i erinran, huru missionens väg är törnbeströdd, där den söker sig fram bland de folk, som sitta i mörker och dödens skugga.

Men skildringen lyfter och blicken upp mot de eviga och solbelysta höjder, dit undan tidens nöd och trångmål hela den stora skaran av de frälsta, både små och stora, en gång skall samlas från alla folk, släkten och tungomål.

Må denna lilla skrift särdeles få bliva till välsignelse för de unga, i vilkas händer den kommer. Detta skulle i främ- sta rummet glädja den lille martyrens föräldrar, som nu efter

I.

RESEDAGAR.

Det var en kvalmig och het julidag 1901, då Georg i ett kinesiskt hus i staden Shanghai första gången skådade dagens ljus. På grund av boxarupproret hade vi — hans föräldrar — jämte en hel del andra missionärer måst fly från våra stationer i det inre av Kina och hade — liksom i landsflykt — en längre tid måst vistas i den öppna hamnstaden Shanghai i bidan på lugnare tider. Dessa kommo också, och då Georg ej var fullt fyra månader gammal, anträdde resan in i landet till den avlägsna provinsen Shensi.

Första delen av resan var en fyra dygns färd med en stor flodångare uppför den mäktiga floden Iangtsikiang. Ångbåtspipans gälla vissling vid ankomsten till de olika hamnarna var ett ljud, som ej behagade Georg; det kom honom att skrika av förskräckelse för varje gång. Snart var dock den delen av resan slut, och man lämnade ångbåtar och allt möjligt annat tillhörande västerländsk civilisation bakom sig och inskeppade sig på en stor kinesisk flodbåt, vanligen kallad "husbåt", ty den var indelad i flera små rum. Där gjorde man sig riktigt hemmastadd under

närmare en månads tid på resan uppför Hanfloden från Hankow till en annan stor stad långt inne i landet. Då det var god vind, sattes seglen upp, och vattnet fräste om stäven. Sådana dagar tillryggalades ett gott stycke väg, men oftast fingo båtsmännen gå på stranden och medelst långa rep, som voro fästa vid masten, draga den tunga båten uppför strömmen, och då gick det under deras entoniga sjungande endast med snigelfart. Georg brydde sig likväl föga om, huru sakta eller fort det gick. Han hade dock sina bekymmer han också, fastän han ej hunnit bli ens ett halvt år gammal, ty under båtresan hade han fått en svår kikhosta. Dragigt och kallt var det också på båten, så man måste sätta upp paraplyer och hänga filter omkring hans lilla bädd för att något så när skydda honom från drag. Dagarna före jul utbyttes den stora båten mot en mycket mindre, där det var så lågt till taket, att de medhavda sängkläderna måste bredas ut på golvet; någon annan sovplats fanns ej. Nu var det riktig vinter och kallt, och för att värma upp båten gjordes det en eld av träkol, som lades i en stor mässingspanna. Varmt blev det, men duktigt med os blev det också, så det var ej långt ifrån en natt, att vi blivit ihjälösade. I denna lilla båt firade Georg sin första julafton. Den högtidliggjordes genom att då tändes ett par ljus till förutom det enda stearinljus, som användes i vardagslag, och vid ljusens sken lästes den gamla men likväl evigt nya berättelsen om honom — Barnet i

Betlehems krubba, som kommit för att giva ljus och frälsning åt all världen.

Efter någon veckas resa i den lilla båten blev vattnet så småningom så grunt, att det ej längre gick att komma fram med båt, utan nu tog resan över land vid. Då fick Georg hela dagarna igenom sitta på sin mammas knä i en bärstol, som bars av tre kineser i hela tio dagar. Nu gick vägen ibland över jämn mark, men mestadels uppför och nedför höga berg och nere i floddalar, där bärarna ofta måste vada över strida strömmar, vilket ej alls var trevligt för dem, men Georg mådde gott och var förtjust över den vaggande rörelsen i bärstolen. Nätterna tillbragtes i kalla, smutsiga värdshus, där luften förpestades av den obehagliga lukten från stolbärarnas opiepipor.

Äntligen kommo vi ned på den stora, omkring 20 svenska mil långa Sianslätten, där det fanns körväg, om än ej av bästa slag, och då byttes bärstolen ut mot en tvåhjulig, ofjädrad kärra, dragen av ett par mulåsnor. Det stormade och blåste, så att resenärerna inhöljdes i verkliga moln av det mjölfina, ofta fotsdjupa dammet. Vi sågo ut som riktiga lergubbar, när vi slutligen efter ytterligare två dagars resa i kärra kommo fram till Georgs blivande hem i staden Kienchow, där Georg sedan tillbragte sina första levnadsår i all stillhet. Då han var nära två år gammal, fick han en liten syster, men endast fyra månader fick han glädja sig åt henne, ty då tog den gode Herden det lilla lammet hem till sig. På det hela

taget hade nog Georg likväl så roligt, som gärna ett ensamt barn kan ha det ute i hednaland, där missionärsbarnen på grund av de hedniska sederna och bruket ej kunna fritt springa omkring och leka som barnen i Sverige.

II.

SKOLDAGAR.

Blott och bart det att vara barn till en missionär innebär i många hänseenden i och för sig själv en viss försakelse, i all synnerhet då skolåldern inträder, ty då måste ofta barnen sändas till skolor i hemlandet eller till någon avlägsen skola i det land, där föräldrarna arbeta, och dit resan kanske tager dagar, ja, veckor.

Efter att ha varit med oss på ett besök i Sverige sändes Georg vid 8 års ålder till en liten skola för missionärernas barn i staden Sian. Skilsmässan var å ömse sidor påkostande, men Georg förstod dock delvis orsaken, ty en gång, då han frågade någon, varför han ej som andra barn fick vara hos sin pappa och mamma, tillade han liksom för att trösta sig själv: "Men det är ju därför att de äro missionärer". Likväl var nog saknaden efter föräldrarna ganska stor, ty då hans mamma en gång kom och överraskade honom med att hälsa på, så påstod Georg, att

det var den roligaste dag han haft i sitt liv. Han hade också lärt sig att gå till Gud med sina sorger och bekymmer och visste, att hos Gud är hjälpen. En gång var han med på en resa, då han jämte sin mamma satt i en stor bärstol, som medelst långa stänger, bundna vid sidorna, bars av ett par mul-åsnor. Vägarna voro mycket dåliga och slippriga på grund av ett ihållande regnande. Åsnorna snavade och föllo flera gånger och vid ett av dessa tillfällen rullade bärstolen runt och störtade ned från flera meters höjd, utan att vi likväl skadades. Då vi kommit till rätta efter kullerbyttan och åter sulto i bärstolen, tyckte visst Georg, att hans mamma såg rädd ut, ty han frågade: "Men, mamma lilla, tror då inte mamma på Gud?" Den kärleksfulla tillrättavisningen, som låg dold i frågan, fick även under kommande dagar bli till hjälp för hans mor att "icke frukta, utan allenast tro."

I skolan hade Georg flera små kamrater, vilka liksom han måst skiljas från sina föräldrar under skolterminerna, men då ferierna kommo, blev det glädje då barnen fingo resa till sina respektive hem. Skolan förestods av en herr och fru Beckman. Undervisningen var på engelska språket och meddelades av en käck, ung lärare, som var amerikanare. Han hade av kärlek till Herren Jesus kommit ut till Kina för att undervisa missionärernas barn. Det var hans del av det stora, gemensamma arbetet för kinesernas frälsning. Ofta gingo dock hans tankar hem till far och

mor och syskonringen, som brutits genom hans resa till Kina. Musikalisk som han var mindes han med en viss vemodig längtan särskilt de många glada och trevliga musikafnarna vid fädernehärden, då alla familjemedlemmarna var och en på sitt sätt deltagit.

III.

EN UPPLEVELSE AV FRÄLSNINGSPRO- FRÖJD.

Det hölls i början av oktober 1911 ett stort missionsmöte i staden Sian, vilket besöktes både av missionärer och infödda kristna från angränsande stationer. De kinesiska barnen i missionsskolorna såväl som missionärernas barn fingo då några dagars lov, så att alla skulle få vara med. Predikningar och förhandlingar voro naturligtvis på kinesiska språket. Guds närhet förnams på ett mäktigt sätt under de dagarna.

Torsdagen den 12 oktober var en särskilt minnesrik dag. Det var ej blott de äldre, som ställdes liksom ansikte mot ansikte med levande Gud, utan han talade genom sin Helige Ande även till gossarna och flickorna, som gingo i missionsskolorna. Synden fick bliva synd, och utan att någon uppmanade dem därtill ropade de under gråt till Gud om förlåtelse. Många

gingo sedan till lärare och kamrater och bekände både örlighet och annat, som ej varit rätt, samt både om förlåtelse. Det var kanske blott en blyertspenna eller ett ark papper eller en bok, som de med orätt tillägnat sig, men det brände på samvetet och var nog att hindra dem att bli delaktiga av Guds frid. I andra fall var det oförsonlighet och hat, som fått insteg i hjärtat och som måste bekännas. Även bland de unga männen, som studerade i missionens teologiska skola och beredde sig att bli evangeli förkunnare, blev det en sådan rörelse de dagarna. På kvällen förutnämnda dag sände skolans rektor bud, att hela skolan låg i gråt och vända inför Guds ansikte. Guds dom som omtalas i Joh. 16: 8, då den Helige Ande får överbevisa om synd och rättfärdighet och dom, övergick dem. Sedan de fått förlåtelse och rening genom Lammets blod, blev det för dem att på nytt och mera helhjärtat helga och inviga sina liv till Guds tjänst.

Även i Georgs liv blev detta en minnesdag, ty han fick höra Guds röst i sitt hjärta. Det var ingen människas, som talade till honom. Vi trodde, att han på något sätt skadat sig, så vändades han. På vår fråga, vad det var, ropade han blott i djupaste nöd: "Mina synder, o, mina synder!" Vi frågade helt bestörta vår lille tioårige son, vad han gjort, ty vi trodde, att det var något särskilt, som gjorde honom så upprörd. Svaret blev alltjämt: "O, jag är så syndig, så syndig." Hela hans föregående liv tycktes

passera revy för hans inre blick, och i ljuset från Guds ansikte kom allt i en ny belysning. Ur djupet av sitt hjärtas nöd ropade han till Gud om förlåtelse både för att han varit olydig emot sina föräldrar och lärare och ovänlig och kärlekslös mot skolkamraterna. Han sade: "Förr tyckte jag, att det var de, som voro stygga mot mig, men nu ser jag, att det var allt mitt fel." Han t. o. m. bad Gud om förlåtelse för att han ibland varit ovänlig mot sin lille hund "Kurre". Efter bönen om förlåtelse och rening i Jesu blod följde en underbar förändring, en stor glädje och frid fyllde hans hjärta, och han tackade Herren Jesus för hans stora nåd. Sedan gick han och bad både sina föräldrar och sin lärare om förlåtelse — allt måste vara klart och gott. Förlåtelsen gavs också med glädje, men föga anade någon, att Georg, så att säga, beredde sina vingar till flykt.

Dessa sköna dagar voro snart ett minne blott, och tiden för uppbrott kom i deltagarnas tycke allt för fort. Georg önskade så mycket, att hans föräldrar skulle stannat kvar över den följande lördagen och söndagen, då han hade ledigt från skolan. En stor vagn var dock redan förhyrd för avfärd på torsdag, och i densamma skulle även bibelkvinorna från ett par andra stationer åka, så tiden för avfärden gick ej så lätt att ändra. Fastän Georg var så ung, tycktes han dock förstå, att hans föräldrars tid och penningar ej voro deras egna utan Herrens. Emellertid fick han följa oss en liten bit, då vi reste, men några

tårar föll från hans ögon ned på hans mammas kind vid avskedet. Sedan vände han i sällskap med sin lärare tillbaka till skolan, och föräldrarna fortsatte hemfärden, föga anande vilken nöd som förestod.

IV.

REVOLUTIONSUTBROTTET.

Just under de dagar, då ovan beskrivna möten pågingo i staden Sian, bröt den stora revolutionen ut nere i mellersta Kina år 1911. Visserligen hade ryktet därom spritt sig även till norra Kina, men avstånden äro så stora, att man kunde vänta, att det skulle taga både veckor och månader, innan de mera avlägsna trakterna skulle beröras därav. Så var dock ej fallet, utan revolutionen hade varit så väl förberedd, att den på helt kort tid flammade upp över hela landet. Det var torsdagen den 19 oktober, som Georg skiljts från oss, och söndagen den 22 oktober bröto revolutionens färor lösa i staden Sian.

Revolutionen var riktad mot den dåvarande kejsarätten och mandsjurerna, som så länge underkuvat kineserna. Inne i staden Sian, där mandsjurerna bodde ungefär en fjärdedel av staden, vilken del för sig var omgiven av en stark mur, anställdes ett gräsligt blodbad. Det säges, att inom loppet av några få

dagar dödades mellan tjugu- och trettio tusen mandsjurerna där. Arsenalen, som låg i en annan del av staden, intogs redan på söndagen, och vapen delades ut till höger och vänster till vem som ville vara med i denna frihetskamp.

Fastän missionärerna ej hade något som helst att skaffa med de politiska striderna, så sökte dock på många ställen de revolutionära ledarna redan på förhand vidtaga åtgärder till deras beskydd, ty de visste, att det främlingshat, som i allmänhet förefinnes inom den kinesiska nationen, ofta kommer till utbrott vid tillfällen då någon allmän villervalla råder. Vår för ej dylika åtgärder vidtogos även i Sian lär delvis ha berott på att revolutionen där av vissa orsaker utbröt redan ett par veckor tidigare än de ledande själva beräknat. Alltnog, redan natten mellan den 22 och 23 oktober togo pöbelhopar tillfället i akt, att i Sian angripa de västerlänningar, som de lättast kunde nå, för att plundra, röva och mörda. Deras mening lär ha varit att sedan i tur och ordning angripa de olika missionsstationerna, men deras planer förhindrades.

V.

ÖVERFALLET PÅ SKOLAN.

Den lilla skolan för missionärernas barn strax utanför södra förstaden i Sian blev en av scenerna för pöbelns grymheter. Natten mellan den 22 och 23 oktober omringade de densamma. Skolan var omgiven av en stark, hög mur, och enda ingången till området var en stor inkörsport av trä. För att komma in antände och nedbrände pöbeln denna.

Skolans föreståndare och lärare hoppades att med barnen kunna fly genom att taga sig över den bortre delen av muren, men endast läraren och en av eleverna kommo över muren, ty denna var bevakad utifrån. Antagligen blevo de genast förföljda och kunde ej invänta de andra, utan de sprungo i riktning mot de södra bergen omkring en svensk mil. Där blevo de upphunna av sina förföljare, som fingo andra till hjälp att döda dem.

Då herr Beckman, skolans föreståndare, fann, att han ej kunde hjälpa sin familj och skolbarnen över muren, samlade han dem i ett litet uthus, som låg därintill. Därifrån sökte han att i mörkret hugga ett hål i muren, men det lyckades ej. Pöbeln hade

sedermera kommit in på gården; de plundrade då först boningshuset och satte sedan eld på detsamma jämte skolhuset. Någon kom även och slog upp dörren till det uthus, där de alla voro gömda. Fru Beckman och barnen störtade då ut, och herr Beckman måste följa efter med deras 4-åriga Thyra i sina armar. Barnen sprungo för sitt liv, men rätt i pöbelns armar och blevo allesammans så gott som ögonblickligt dödade. Herr Beckman och Thyra i hans famn voro de enda som undkommo. Han lyckades springa igenom hopen och hoppade sedan ner i ett träsk och gömde sig där med sitt barn. Han var ytterst medtagen, när han vid 4-tiden på morgonen kom fram till stationen i västra förstaden. Han och dottern voro de enda kvarlevande från den lilla skolan.

Fru Beckman, herr Vatne — skolans lärare — lille Georg samt fem barn till fingo sålunda vid detta överfall offra sina liv. En stor hund, som tillhörde skolan, och som Georg alltid tyckt mycket om, hade sedan gått och lagt sig bredvid Georg med huvudet på honom för att skydda honom, men då var redan den förskräckliga gärningen utförd. Samma kloka hund låg ett par dagars tid och vaktade kropparna, tills barmhärtiga människor togo vård om dem. De blevo sedan lagda i kistor, inköpta av krigsskolan i västra förstaden, där en del av revolutionens ledare hade sitt kvarter och där missionärerna från västra förstaden funnit en tillflykt undan de pöbelhopar, som hotat även dem.

VILOPLATSEN.

Den 10 november ägde begravningen rum. Begravningsprocessioner äro ju alltid sorgliga, men denna var det i dubbel mätto; den var dessutom så olik alla andra. Kistorna voro redan därute på det f. d. skolans område. Det är där de mördade barnen vila till uppståndelsens morgon. I spetsen för processionen red en av revolutionens ledare, omgiven av sin ridande stab, dessutom en hel del officerare från krigsskolan. Ett 30-tal västerlänningar, vilka själva varit utsatta för stora faror under dessa dagar och somliga hotade till livet, deltogo även jämte en del kristna kineser, alla eskorterade av en avdelning soldater. En rik blomsterskörd medfördes till gravarna — de härligaste krysanterum och rosor.

I den första graven vilar fru Beckman mellan sina båda döttrar, Selma och Ruth (13 och 8 år). I den nästa syskonparet Oscar och Hulda Bergström (12 och 11 år). Sedan i en grav för sig Hilda Nelson (15 år). I sista graven vilar herr Vatne, barnens lärare (21 år) samt bredvid honom i samma grav Georg Ahlstrand (10 år).

VARFÖR?

Varför dessa unga liv skulle behöva offras på detta sätt vet Gud allena.

Trots sorg och saknad gav Gud barnens föräldrar nåd att säga: "Ja, Fader, ty så har varit behagligt för dig,"

samt att vila vid ordet:
"Icke ens en sparv faller till jorden eder Faders vilja förutan."

De ha även fått nåd att var och en på sin plats fortsätta arbetet bland Kinas folk, som synes ha blivit dem allt kärare just genom vad de fått lida.

Den unge läraren Vatnes föräldrar sände ut penningar till en infödd evangelists underhåll och en kyrkas byggande på den plats, där deras son blev mördad.

Bland barnen, som blevo dödade var även den femtonåriga Hilda Nelson. Hon hade på lördagen kommit ut till skolan på ett besök. Hennes föräldrar och fem bröder voro vid tillfället inne i själva staden, ty hela familjen var stadd på resa till hemlandet. De blevo alla räddade. Det berättas, att Hildas far, då budet om det skedda kom, samlade sina gossar omkring sig och bad till Gud för kinesernas frälsning

samt att några av hans gossar måtte bli evangeliibudbärare i Kina. Delvis har denna bön blivit hörd, ty äldste sonen jämte hans hustru har i flera år verkat som missionär därute, och ett par av bröderna bereda sig att komma ut till Kina som missionärer.

Missionärsfamiljen Bergström, som förlorade både en son och en dotter, ha nu en son, en yngre broder till Oscar och Hulda, ute som missionär i Kina.

Även Thyra Beckman, som i sin fars armar räddades undan pöbeln, bereder sig nu för att komma ut som missionär.

Detta senare kommer ordet i det förord, som den nu hänsovne gudsmannen F. B. Meyer skrivit till den engelska upplagan att synas nästan profetiska, då han säger, att mycken frukt torde bliva resultatet av dessa spåda vetekorn, vilka fallit i jorden för att dö. Helt visst kunna de icke förbli allena utan måste bära mycken frukt.

Må genom denna berättelse en hel här av ungdom inviga sina liv till Mästarens tjänst vare sig genom liv eller död och må ingen, som läser dessa rader, saknas en gång bland den stora skara, som "tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod."

Georg hade lärt sig ett älskligt poem på engelska, som han ofta deklamerade. I fri översättning lyder det sålunda:

DET VILSNA LAMMET.

Regnet strömmar. Stormen
mörka molnen jaga.
Vilset, litet snövit lamm
bråkande hörs klaga.

Mörkret täcker berget,
aftonen är sen.
sorgset, litet snövit lamm
vandrar helt alle'n.

Hjord och herde skynda
utför berget ner.
Ingen vänlig stjärnas ljus
genom molnen ler.

Ingen hör den klagan,
som från bergets krön
ljuder svagt i natten kall:
vilsna lammets bön.

Men vid fällans ingång
utj kvällen sen
herden räknar nu sin hjord
noggrant, en och en,

Hemma är de alla,
 Nej, det saknas en!
 Ack, ett litet snövit lamm
 lämnats helt alle'n.

Herdens son nu ilar
 hän mot bergets krön.
 Lyssnar — hör det vilsna lamm
 klagande sin bön.

Det har irrat, fallit,
 sårats uppå eggvass sten,
 det kunde ej vägen finna,
 se'n det lämnats alle'n.

Snart uppå hans skuldror
 dess kvidan och klagan dör,
 ty genom mörker och ödslig stig
 till hemmet sitt lamm han för.

—

Hän vid följans ljud
 till kvällen sen
 herdens röst på sin fjärr
 hörgång och en